

Ilie - Numărul Unu

Primul și Cel de pe Urmă

Jeff Pippenger

2023-07-31

Sentința de încheiere a Vechiului Testament enunță făgăduința apariției prorocului Ilie cu un mesaj înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului.

Iată, vi-l voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului; și el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Biblia arată limpede că „ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului” sau „blestemul” cu care Dumnezeu „lovește pământul” este, de asemenea, înfățișat în mod simbolic drept „cele șapte plăgi de pe urmă” sau „mânia lui Dumnezeu” în cartea Apocalipsei. Capitolul cincisprezece din Apocalipsa introduce cadrul profetic care conduce la revărsarea celor mari și înfricoșătoare șapte plăgi de pe urmă din capitolul șaisprezece.

Și am văzut în cer un alt semn, mare și minunat: șapte îngeri având cele șapte plăgi de pe urmă; căci în ele se împlinește mânia lui Dumnezeu.

Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe cei ce au biruit fiara și chipul ei și semnul ei și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și ei cântă cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Cine nu se va teme de Tine, Doamne, și nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt; căci toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate.

I nakon toga pogledah, i gle, otvori se u nebu hram šatora svjedočanstva. I iziđoše iz hrama sedam anđela, koji imahu sedam zala, obučeni u čisto i bijelo platno, i opasani po prsima zlatnim pojasima. I jedno od četiri živa bića dade sedmorici anđela sedam zlatnih čaša, punih gnjeva Boga, koji živi u vijeke vijekova. I hram se napuni dimom od slave Božje i od sile njegove; i nitko ne mogaše ući u hram dok se ne navrši sedam zala sedmorice anđela. Otkrivenje 15:1–8.

Motivul pentru care „nimeni nu putea să intre în templu, până când cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri se vor fi sfârșit” este acela că ocazia de a dobândi mântuirea se încheie atunci când templul se umple de fum în capitolul cincisprezece. Atunci, timpul de probă care i-a fost dat omenirii pentru a se pocăi și a găsi mântuire a luat sfârșit. Când se ajunge la acel moment, „ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului”, pe care Ioan o numește „cele șapte plăgi de pe urmă”, este revărsată înaintea celei de-a Doua Veniri a lui Hristos. Maleahi a numit acea zi „înfricoșătoare”, iar Isaia o identifică drept „lucrarea Sa neobișnuită” a lui Dumnezeu.

Căci Domnul Se va ridica așa cum a făcut-o pe muntele Perațim; Se va mâni așa cum a făcut-o în valea Gabaonului, ca să-Și împlinească lucrarea, lucrarea Sa ciudată, și să aducă la îndeplinire actul Său, actul Său neobișnuit. Acum dar, nu fiți batjocoritori, ca nu cumva legăturile voastre să fie întărite; căci am auzit de la Domnul Dumnezeu al oștirilor o nimicire hotărâtă asupra întregului pământ. Isaia 28:21, 22.

Deși „lucrarea străină” a lui Dumnezeu cuprinde „întregul pământ”, Inspirația arată limpede că revărsarea plăgilor este asociată cu răzvrătirea unei singure națiuni.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși ea deschide calea, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Testimonies, volumul 6, 395.

„Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în constrângerea conștiinței și în silirea oamenilor să onoreze sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să urmeze exemplul ei.” Testimonies, volumul 6, 18.

Fiecare națiune își va umple cupa timpului său de probă, însă „judecățile lui Dumnezeu”, pe care sora White le identifică drept „ruină națională”, „timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu”, cum numește ea, de asemenea, istoria care începe odată cu legea duminicală în Statele Unite, nu sunt cele șapte plăgi de pe urmă.

„Se apropie un timp când Legea lui Dumnezeu va fi, într-un sens deosebit, desființată în țara noastră. Conducătorii națiunii noastre vor impune, prin acte legislative, legea duminicii, și astfel poporul lui Dumnezeu va fi adus într-o mare primejdie. Când națiunea noastră, în consiliile ei legislative, va promulga legi pentru a lega conștiințele oamenilor cu privire la privilegiile lor religioase, impunând păzirea duminicii și exercitând putere apăsătoare împotriva celor care păzesc Sabbatul zilei a șaptea, Legea lui Dumnezeu va fi, în toate privințele practice, desființată în țara noastră; iar apostazia națională va fi urmată de ruină națională.” Review and Herald, 18 decembrie 1888.

Judecățile lui Dumnezeu, pe care Sora White le identifică drept „ruină națională”, încep la legea duminicală națională și marchează începutul „lucrării Sale ciudate” a lui Dumnezeu, deși lucrarea ciudată a lui Dumnezeu este, mai precis, cele șapte plăgi de pe urmă. O imagine mai completă a lucrării ciudate a lui Dumnezeu apare atunci când izbăvirea din Egipt este adăugată la linia judecăților executive ale lui Dumnezeu. Plăgile egiptene, deși în număr de zece, au fost împărțite. Primele trei s-au deosebit de ultimele șapte. Astfel, izbăvirea din Egipt identifică o perioadă de timp reprezentată de primele trei plăgi, care începe odată cu ruina națională a Statelor Unite și continuă până când Mihail Se ridică și timpul de probă al omenirii se încheie.

„Judecățile lui Dumnezeu vor veni asupra celor care caută să-I asuprească și să-I nimicească poporul. Îndelunga Sa răbdare față de cei răi îi îmbărbătează pe oameni în fărâdelege, dar pedeapsa lor este totuși sigură și cumplită tocmai pentru că este mult amânată. «Domnul Se va scula ca la muntele Perațim, Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, și să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui neobișnuit.» Isaia 28:21. Pentru Dumnezeul nostru cel milostiv, actul pedepsirii este un act neobișnuit. «Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea celui rău.» Ezechiel 33:11. Domnul este «plin de

îndurare și milostiv, încet la mânie, bogat în bunătate și credincioșie, ... iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.» Totuși, El «nu socotește nicidecum pe cel vinovat drept nevinovat.» «Domnul este încet la mânie și mare în putere, dar nu lasă nepedepsit pe cel rău.» Exodul 34:6, 7; Naum 1:3. Prin lucruri înfricoșătoare în dreptate, El va apăra autoritatea Legii Sale călcate în picioare. Asprimea răsplătirii care îl așteaptă pe călcătorul de lege poate fi judecată după reținerea Domnului de a aduce la îndeplinire dreptatea. Națiunea pe care o rabdă îndelung și pe care nu o va lovi până nu-și va fi umplut măsura nelegiurii în socoteala lui Dumnezeu va bea, în cele din urmă, paharul mâniei neamestecate cu milă.”

„Atunci când Hristos Își încetează mijlocirea în sanctuar, mânia neamestecată, amenințată împotriva celor care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei (Apocalipsa 14:9, 10), va fi revărsată. Plăgile asupra Egiptului, când Dumnezeu era pe punctul de a-l izbăvi pe Israel, erau asemănătoare ca natură cu acele judecăți mai înfricoșătoare și mai întinse care urmează să cadă asupra lumii chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Revelatorul spune, descriind acele urgii îngrozitoare: «Și o rană rea și dureroasă a căzut peste oamenii care aveau semnul fiarei și peste cei care se închinau chipului ei.» Marea «s-a făcut ca sângele unui om mort; și a murit în mare orice făptură vie». Iar «râurile și izvoarele apelor ... s-au făcut sânge». Oricât de cumplite sunt aceste pedepse, dreptatea lui Dumnezeu rămâne pe deplin justificată. Îngerul lui Dumnezeu declară: «Drept ești Tu, Doamne, ... pentru că astfel ai judecat. Fiindcă ei au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, Tu le-ai dat să bea sânge; căci sunt vrednici.» Apocalipsa 16:2–6. Condamnând la moarte poporul lui Dumnezeu, ei și-au atras cu adevărat vina sângelui lui, ca și cum acesta ar fi fost vărsat de mâinile lor. În același fel, Hristos i-a declarat pe iudeii din vremea Sa vinovați de tot sângele oamenilor sfinți care fusese vărsat din zilele lui Abel; căci aveau același duh și căutau să facă aceeași lucrare împreună cu acești ucigași ai prorocilor.”

„Mugëna tërmanë e ndjek, pushtet i jepet diellit ‘që t’i përvëlojë njerëzit me zjarr. Dhe njerëzit u përvëluan nga një vapë e madhe.’ Vargjet 8, 9. Profetët e përshekruajnë kështu gjendjen e tokës në atë kohë të tmerrshme: ‘Toka vajton; ... sepse të korrat e arës janë shkatërruar.... Të gjitha drurët e fushës janë tharë, sepse gëzimi është tharë larg bijve të njerëzve.’ ‘Fara është kalbur nën plisat e saj, hambarët janë bërë të shkreta.... Si rënkojnë kafshët! Kopetë e gjedhëve janë të trazuara, sepse nuk kanë kullotë.... Përroinj të e ujit janë tharë dhe zjarri ka përpirë kullotat e shkretëtirës.’ ‘Këngët e tempullit do të bëhen vajtime atë ditë, thotë Zoti Perëndi; do të ketë shumë kufoma në çdo vend; do t’i hedhin tej në heshtje.’ Joeli 1:10–12, 17–20; Amosi 8:3.

„Acele plăgi nu sunt universale, altminteri locuitorii pământului ar fi nimiciti cu totul. Totuși, ele vor fi cele mai îngrozitoare urgii cunoscute vreodată de muritori. Toate judecățile asupra oamenilor, înainte de încheierea timpului de probă, au fost amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos l-a ocrotit pe păcătos, împiedicându-l să primească întreaga măsură a vinovăției sale; însă, în judecata finală, mânia este vărsată neamestecată cu milă.

„În ziua aceea, mulțimile vor dori adăpostul milei lui Dumnezeu, pe care l-au disprețuit atât de multă vreme. «Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului; și vor pribegi de la o

mare la alta, și de la miazănoapte până la răsărit, vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi.» Amos 8:11, 12.” Tragedia veacurilor, 627–629.

În pasajul anterior se afirma: „Națiunea față de care El este îndelung-răbdător și pe care nu o va lovi până când nu va fi umplut măsura nelegiurii sale în socoteala lui Dumnezeu, va bea în cele din urmă paharul mâniei neamestecate cu milă.” Tot ea a scris în același paragraf: „Plăgile asupra Egiptului, când Dumnezeu era pe punctul de a-l izbăvi pe Israel, erau asemănătoare în caracter cu acele judecăți mai îngrozitoare și mai cuprinzătoare care urmează să cadă asupra lumii chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu.” Națiunea (Statele Unite) care umple „măsura nelegiurii” va suferi plăgi asemănătoare celor zece plăgi din Egipt.

Plăgile Egiptului au fost împărțite în două perioade. Primele trei plăgi au căzut peste toți, însă ultimele șapte plăgi au căzut numai asupra egiptenilor.

Și în ziua aceea voi deosebi ținutul Goșen, în care locuiește poporul Meu, astfel încât acolo nu vor fi roiuri de muște; pentru ca tu să cunoști că Eu sunt Domnul în mijlocul pământului.
Exodul 8:22.

Primele trei plăgi din Egipt au căzut pretutindeni, însă Goșen, unde locuiau evreii, n-a primit ultimele șapte plăgi ale Egiptului. Statele Unite sunt națiunea care își umple paharul nelegiurii la legea duminicală. În acel moment, apostazia națională este urmată de ruina națională, dar judecățile care produc ruina națională sunt amestecate cu milă până când Mihail Se ridică și timpul de probă se încheie pentru întreaga omenire. La legea duminicală din Statele Unite, majoritatea acelor care acum mărturisesc că păzesc Sabatul se vor pleca înaintea stăpânilor și vor primi semnul fiarei. În acel timp, chestiunea legii duminicale devine o probă spirituală pentru aceia care au fost în afara adventismului. De la legea duminicală din Statele Unite până când Mihail Se ridică are loc marea strângere a lucrătorilor din ceasul al unsprezecelea, dar ușa s-a închis deja pentru aceia care sunt socotiți răspunzători pentru lumina Sabatului zilei a șaptea înainte de legea duminicală.

„Pe măsură ce zilele trec, devine tot mai evident că judecățile lui Dumnezeu sunt în lume. Prin foc, prin potop și prin cutremur de pământ, El îi avertizează pe locuitorii acestui pământ cu privire la apropiata Sa venire. Se apropie vremea când va fi venit marea criză din istoria lumii, când fiecare mișcare din cârmuirea lui Dumnezeu va fi urmărită cu un interes intens și cu o teamă de nedescris. În succesiune rapidă, judecățile lui Dumnezeu se vor urma una pe alta — foc și potop și cutremur de pământ, împreună cu război și vărsare de sânge.”

„O, de ar cunoaște oamenii vremea cercetării lor! Sunt mulți care încă nu au auzit adevărul de încercare pentru acest timp. Sunt mulți cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă. Timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este timpul îndurării pentru aceia care nu au avut nicio ocazie să afle ce este adevărul. Cu gingășie îi va privi Domnul. Inima Sa plină de milă este mișcată; mâna Sa este încă întinsă ca să mântuiască, în timp ce ușa este închisă pentru aceia care nu au vrut să intre.”

„Îndurarea lui Dumnezeu se arată în îndelunga Sa răbdare. El Își reține judecățile, așteptând ca solia de avertizare să fie vestită tuturor. O, dacă poporul nostru ar simți așa cum ar trebui

răspunderea care apasă asupra lui de a duce lumii ultima solie de har, ce lucrare minunată s-ar face!” Testimonies, volumul 9, 97.

În pasajul precedent, ea a arătat că „timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este timpul îndurării pentru aceia care nu au avut nicio ocazie să învețe ce este adevărul”. În pasajul următor, ea se referă la acea perioadă de timp ca la „timpul de strâmtorare”.

„Văzui că sfântul Sabat este și va fi zidul despărțitor dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea chestiune menită să unească inimile preaiubiților sfinți ai lui Dumnezeu care așteaptă. Și dacă cineva ar crede, ar păzi Sabatul și ar primi binecuvântarea care-l însoțește, iar apoi l-ar părăsi și ar călca porunca cea sfântă, și-ar închide singur porțile Cetății Sfinte, tot atât de sigur pe cât există un Dumnezeu care domnește în cerurile de sus. Văzui că Dumnezeu are copii care nu văd și nu păzesc Sabatul. Ei nu respinseseră lumina privitoare la el. Și la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți cu Duhul Sfânt când am ieșit și am proclamat Sabatul mai pe deplin. Aceasta a mâniat biserica și pe adventiștii de nume, deoarece nu puteau răsturna adevărul despre Sabat. Și în acest timp, toți aleșii lui Dumnezeu au văzut limpede că noi aveam adevărul, iar ei au ieșit și au îndurat persecuția împreună cu noi.” A Word to the Little Flock, 18, 19.

Hoewel enigszins gewijzigd, wordt dezelfde zojuist aangehaalde passage aangetroffen in het boek Vroege Geschriften. In dat boek voegt zij commentaar toe op haar uitspraak over „de tijd der benauwdheid”. A Word to the Little Flock was de eerste publicatie van de teleurgestelde, getrouwe Millerieten na de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844, en decennia later, toen redacteurs gedeelten van dat pamflet gebruikten om in het boek Vroege Geschriften op te nemen, verduidelijkten zij dat met „de tijd der benauwdheid” niet de zeven laatste plagen werden bedoeld, want wanneer de zeven laatste plagen worden uitgegoten, is er geen genade met de oordelen vermengd.

„1. La pagina 33 se găsesc următoarele: «Am văzut că sfântul Sabat este și va fi zidul despărțitor dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea chestiune menită să unească inimile scumpilor sfinți ai lui Dumnezeu care așteaptă. Am văzut că Dumnezeu are copii care nu văd și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina privitoare la el. Și la începutul timpului de strâmtorare am fost umpluți cu Duhul Sfânt când am ieșit și am vestit Sabatul mai pe deplin.»”

Această viziune a fost dată în 1847, când existau doar foarte puțini frați adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia doar puțini socoteau că păzirea lui este de o importanță suficientă pentru a trasa o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. „Începutul aceluia timp de strâmtorare”, menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să fie vărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte ca ele să fie vărsate, în timp ce Hristos este în sanctuar. În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, strâmtorarea va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânîia, totuși fiind ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea. În acel timp, „ploaia târzie”, sau înviorarea din prezența Domnului, va veni pentru a da putere glasului puternic al îngerului al treilea și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când

cele șapte plăgi din urmă vor fi vărsate.” Early Writings, 85.

La legea duminicală din Statele Unite, apostazia națională va fi urmată de ruină națională. La acea lege duminicală, adventismul din Statele Unite va fi împărțit în două clase: una va primi semnul fiarei, cealaltă, sigiliul lui Dumnezeu. Ruina națională a Statelor Unite este reprezentată de primele trei plăgi ale Egiptului. Aceste judecăți continuă până la încheierea timpului de probă al omenirii; apoi sunt vărsate cele șapte plăgi de pe urmă, neamestecate cu milă.

Ideea mea se referă mai puțin la istoria profetică a Egiptului și mai mult la faptul că Ellen White identifică Egiptul drept simbolul națiunii care constrânge întreaga lume să primească semnul fiarei, căci, făcând astfel, ea folosește începutul pentru a ilustra sfârșitul, ceea ce constituie semnătura profetică a lui Isus ca Alfa și Omega. În relatarea Exodului, când Domnul intră în legământ cu Israelul din vechime, El Se prezintă cu un nume nou.

Apoi Domnul i-a zis lui Moise: „Acum vei vedea ce voi face lui Faraon; căci printr-o mână puternică îi va lăsa să plece și printr-o mână puternică îi va izgoni din țara lui.”

Și Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a zis: „Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov sub Numele de Dumnezeu Cel Atotputernic, dar sub Numele Meu IEHOVA nu le-am fost cunoscut.”

Și Mi-am statornicit legământul Meu cu ei, ca să le dau țara Canaanului, țara pribegiei lor, în care au fost străini. Și am auzit, de asemenea, geamătul copiilor lui Israel, pe care egiptenii îi țin în robie; și Mi-am adus aminte de legământul Meu. De aceea, spune copiilor lui Israel: Eu sunt Domnul și vă voi scoate de sub poverile egiptenilor, și vă voi izbăvi din robia lor, și vă voi răscumpăra cu braț întins și cu mari judecăți. Și vă voi lua ca popor al Meu, și vă voi fi Dumnezeu; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, care vă scoate de sub poverile egiptenilor. Și vă voi duce în țara pentru care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; și v-o voi da în stăpânire: Eu sunt Domnul.

Dar Moise a vorbit astfel copiilor lui Israel; însă ei n-au ascultat de Moise, din pricina întristării duhului și a robiei crude. Exodul 6:1–9.

Domnul Îl identifică aici pe Moise drept reprezentantul legământului Său, asemenea lui Iacov, Isaac și Avraam. Până în vremea istoriei lui Moise, numele IEHOVA le era necunoscut lui Avraam și urmașilor săi, iar în istoria înnoirii legământului cu Avraam, când evreii urmau să fie izbăviți din robia egipteană, Domnul introduce o nouă revelație a caracterului Său, căci un nume reprezintă, în mod profetic, caracterul. Când Abram a intrat în legământ cu Domnul, Domnul i-a schimbat numele în Avraam. La începutul profeției robiei egiptene, reprezentantului omenesc al legământului i s-a schimbat numele, iar la sfârșitul acelei profeții Dumnezeu a introdus pentru Sine un nume nou.

Avraam a intrat în legământ în capitolul cincisprezece, iar acolo a fost rostită profeția robiei egiptene pentru patru sute de ani. În capitolul șaptesprezece, lui Avraam i-a fost dat ritul circumciziei, iar numele lui și al Sarei au fost schimbate.

După patru sute de ani, Moise a fost ridicat ca să împlinească profeția de patru sute de ani a lui Avraam. Avraam, Isaac, Iacov și Moise îi reprezintă pe toți cei o sută patruzeci și patru de mii care intră în legământ cu Domnul în zilele de pe urmă.

„În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor trebuie să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Separarea păzitorilor Sabatului care primesc semnul fiarei de păzitorii Sabatului care primesc sigiliul lui Dumnezeu are loc la legea duminicală. Această separare este reprezentată în parabola celor zece fecioare.

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” Tragedia veacurilor, 393.

„ឧញ៉ាជាញឹកញាប់គួរឲ្យមានយោងទៅកាន់បុរាណប្រាជ្ញាបង្ហាញពីកុរម្មដប់នាក់ ដលៃកុនុងនោះ បុរាណមានបុរាណ ហើយបុរាណលុងឧលើ។ បុរាណប្រាជ្ញាបន្តមានសមរម្យ និងនឹងសមរម្យតាមពាក្យអកុសយ៉ាងពញ្ញេលញ្ញេ ពីពុរោះវាមានការអនុវត្តពិសេសម្យាប័សម័យនេះ ហើយដូចជាសាររបស់ទេវតាទីបី វាមានសមរម្យហើយ និងនឹងបន្តជាសច្ចក្រឹតិសម្យាប័សម័យបច្ចុប្បន្ន រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃកាលវេលា។” Review and Herald, August 19, 1890.

Pilda s-a împlinit la 22 octombrie 1844, când fecioarele înțelepte și cele neînțelepte din istoria millerită au fost despărțite. Începutul adventismului reprezintă sfârșitul adventismului, iar despărțirea de la sfârșit este o împlinire a pildei celor zece fecioare, iar despărțirea de la sfârșit este produsă de legea duminicală.

„Totodată, aceste parabole învață că nu va mai exista nicio perioadă de probă după judecată. Când lucrarea Evangheliei este încheiată, urmează imediat despărțirea dintre cei buni și cei răi, iar destinul fiecărei categorii este hotărât pentru totdeauna.” Parabolele Domnului Hristos, 123.

Pilda celor zece fecioare arată că fecioarele înțelepte din adventism sunt cele care primesc sigiliul lui Dumnezeu, iar fecioarele nechibzuite din adventism sunt cele care primesc semnul fiarei la legea duminicală din Statele Unite. Fecioarele nechibzuite sunt, de asemenea, reprezentate ca laodiceeni.

„Starea Bisericii reprezentată de fecioarele nechibzuite este, de asemenea, descrisă ca fiind starea laodiceană.” Review and Herald, 19 august 1890.

În zilele de pe urmă, când Dumnezeu Își va reînnoi legământul cu poporul Său păzitor al poruncilor, Dumnezeu va descoperi despre Sine un nume nou, așa cum a făcut atunci când a reînnoit legământul pe vremea lui Moise. Starea fecioarelor nechibzuite este că nu au untdelemn, iar starea laodicenilor este că sunt prea orbi ca să vadă că nu au untdelemn. Este evident că, dacă fecioarele nechibzuite sunt laodiceni, atunci fecioarele înțelepte sunt filadelfieni.

그리고 빌라델비아 교회의 천사에게 편지하라. 거룩하신 이, 참되신 이, 다윗의 열쇠를 가지신 이, 여시면 아무도 닫지 못하고 닫으시면 아무도 열지 못하시는 이께서 이같이 말씀하시되, 내가 네 행위를 아노라. 보라, 내가 네 앞에 열린 문을 두었으니 아무도

그것을 달을 수 없느니라. 이는 네가 적은 능력을 가지고도 내 말을 지켰고 내 이름을 부인하지 아니하였기 때문이라.

Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască faptul că Eu te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi de ceasul ispitei, care va veni peste toată lumea, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.

Iată, Eu vin curând: păstrează cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie peste el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie peste el Numele Meu cel nou. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:7-13.

Filadelfienii îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii și li se promite că Dumnezeu va scrie peste ei Numele Său cel nou. Când Domnul va intra în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, El va face cunoscut un nou Nume al Său. Lui Avraam, Domnul i-a spus că El era Dumnezeul Cel Atotputernic.

Și când Avram era în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat lui Avram și i-a zis: Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic; umblă înaintea Mea și fii fără prihană. Și voi face legământul Meu între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult. Atunci Avram a căzut cu fața la pământ; și Dumnezeu a vorbit cu el, zicând: Cât despre Mine, iată, legământul Meu este cu tine și vei fi tatăl multor neamuri. Și numele tău nu se va mai chema Avram, ci numele tău va fi Avraam; căci te-am făcut tatăl multor neamuri. Geneza 17:1-5.

Când Domnul a intrat pentru prima dată în legământ cu un popor ales, pe vremea lui Avraam, El S-a identificat ca Dumnezeul Atotputernic. Când Și-a aprofundat relația de legământ pe vremea lui Moise, pentru prima dată S-a identificat ca IEHOVA. Când Isus a venit să întărească legământul cu mulți pentru o săptămână, El a introdus un nou Nume al lui Dumnezeu care fusese exprimat o singură dată în Vechiul Testament, și aceasta de către un babilonian.

Apoi împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat, s-a ridicat în grabă, a luat cuvântul și a zis sfetnicilor săi: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?” Ei au răspuns și au zis împăratului: „Adevărat, împărate.” El a răspuns și a zis: „Iată, eu văd patru oameni dezlegați, umblând în mijlocul focului, și nu au nicio vătămare; iar înfățișarea celui de-al patrulea este ca a Fiului lui Dumnezeu.” Daniel 3:24, 25.

Este foarte ușor de demonstrat că al treilea capitol din Daniel identifică legea duminicală din Statele Unite. În Daniel 3, Șadrac, Meșac și Abed-Nego îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care reînnoiesc legământul pentru ultima dată. În Daniel 3 vedem o ilustrare profetică a istoriei legii duminicale și a ploii târzii. Hristos a fost și va fi în focurile persecuției împreună cu cei trei vrednici ai Săi, reprezentând nu numai pe cei o sută patruzeci și patru de mii, ci și întregii solii îngerești. În foc, care prefigurează criza legii duminicale, El este identificat prin unul dintre Numele Sale, și este un Nume care nu avea să fie introdus în istorie decât atunci când Hristos a venit ca Fiul lui Dumnezeu. În ilustrarea din capitolul

trei îi vedem pe aceia care reînnoiesc legământul la sfârșitul lumii interacționând cu Hristos în timpul crizei finale, iar El are un Nume pe care niciun om nu-l cunoștea.

Înainte de a ne îndepărta prea mult de analiza noastră asupra eliberării din Egipt ca reprezentând legea duminicală din Statele Unite, ar trebui să ne amintim că, înainte ca prima dintre cele zece plăgi să înceapă în Egipt, a existat o veritabilă agitație cu privire la Sabat.

Iar Faraon a zis: „Iată, poporul țării este acum numeros și voi îi faceți să se odihnească de poverile lor.” Și Faraon a poruncit în aceeași zi supraveghetorilor poporului și căpeteniilor lor, zicând: „Să nu mai dați poporului paie pentru facerea cărămizilor, ca mai înainte; să se ducă ei înșiși și să-și adune paie. Dar numărul cărămizilor pe care le făceau mai înainte să-l puneți asupra lor; să nu micșorați nimic din el, căci sunt leneși; de aceea strigă, zicând: «Să mergem să aducem jertfă Dumnezeului nostru.» Să se pună mai multă muncă asupra oamenilor, ca să lucreze în ea și să nu ia aminte la cuvinte deșarte.” Atunci supraveghetorii poporului și căpeteniile lor au ieșit și au vorbit poporului, zicând: „Așa zice Faraon: «Nu vă voi da paie. Mergeți voi înșivă și luați-vă paie de unde veți putea găsi; totuși, nimic din lucrul vostru nu va fi micșorat.»” Astfel, poporul s-a risipit prin toată țara Egiptului ca să adune miriște în loc de paie. Iar supraveghetorii îi grăbeau, zicând: „Împliniți-vă lucrările, sarcinile voastre zilnice, ca și atunci când erau paie.” Și căpeteniile copiilor lui Israel, pe care supraveghetorii lui Faraon le puseseră peste ei, au fost bătute și li s-a cerut socoteală, zicându-li-se: „Pentru ce nu v-ați împlinit nici ieri, nici astăzi norma la facerea cărămizilor, ca mai înainte?” Atunci căpeteniile copiilor lui Israel au venit și au strigat către Faraon, zicând: „Pentru ce te porți astfel cu robii tăi? Paie nu li se dau robilor tăi, și ni se spune: «Faceți cărămizi!»” Și, iată, robii tăi sunt bătuți; dar vina este a propriului tău popor.” Dar el a zis: „Sunteți leneși, sunteți leneși; de aceea ziceți: «Să mergem să aducem jertfă Domnului.» Mergeți, dar, acum și lucrați; căci paie nu vi se vor da, totuși veți da numărul de cărămizi.” Și căpeteniile copiilor lui Israel au văzut că sunt într-o stare rea, după ce li s-a spus: „Să nu micșorați nimic din cărămizile voastre, din sarcina voastră zilnică.” Exodul 5:5–19.

Înainte de legea duminicală va exista o agitație crescândă împotriva celor care păzesc Sabatul zilei a șaptea, întocmai cum a fost în perioada premergătoare plăgilor egiptene. Moise a fost acela pe care atât egiptenii, cât și evreii l-au identificat drept cel care provoca toate necazurile, așa cum Ahab l-a acuzat pe Ilie.

Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: Tu ești acela care tulburi pe Israel? Iar el a răspuns: Nu eu am tulburat pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului și ai urmat Baalilor. 1 Împărați 18:17, 18.

Istoria lui Moise ilustrează istoria legii duminicale, iar istoria lui Ilie ilustrează istoria legii duminicale. Împreună sau separat, Moise și Ilie sunt simboluri. La Schimbarea la Față a lui Hristos, ei au reprezentat împreună pe cei o sută patruzeci și patru de mii care nu mor și pe cei care mor în Domnul. Moise a fost înviat, Ilie nu a murit niciodată. Ei sunt, de asemenea, cei doi profeți care sunt chinătorii popoarelor în Apocalipsa unsprezece. Mult adevăr este reprezentat prin Moise și Ilie ca simboluri și nădăjduim să abordăm aceasta mai târziu.

Iată, vi-l voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului: El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Chiar înainte de încheierea timpului de probă al omenirii, „Ilie prorocul” trebuie să apară cu o solie specială care întoarce „inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”. Toți prorocii mărturisesc despre sfârșitul lumii și toți sunt în deplin acord unii cu alții.

Și duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

Mesajul lui Ilie sosește chiar înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului; prin urmare, el este chiar același mesaj special din cartea Apocalipsei, care este prezentat drept „Descoperirea lui Isus Hristos”. Când „vremea este aproape”, mesajul special al lui Ilie le arată „robilor” lui Dumnezeu „lucrurile care au să se întâmple în curând”.

Revelația lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan, care a mărturisit despre cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și despre toate lucrurile pe care le-a văzut. Ferice de cei ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1–3.

Observați că, atunci când Maleahi îl folosește pe Ilie ca simbol, el include o referire directă la păzirea poruncilor.

Amintiți-vă de legea lui Moise, robul Meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, cu statutele și judecățile. Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului: și el va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem. Maleahi 4:4–6.

Aceste trei versete sunt ultimele din Vechiul Testament și conțin făgăduința finală a Vechiului Testament, precum și o accentuare a păzirii celor zece porunci. În cartea Apocalipsei sunt șapte „fericiri”, iar cea din urmă este o binecuvântare asupra celor ce păzesc cele zece porunci.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate. Apocalipsa 22:13, 14.

Ultima făgăduință din Vechiul Testament ne îndeamnă să „ne aducem aminte” de cele zece porunci, dar, făcând astfel, subliniază acea poruncă care cuprinde îndemnul de a „ne aduce aminte”.

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău; dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău: în ea să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este înăuntrul porților tale. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a

sfîntit-o. Exodul 20:8-11.

Ultima promisiune atât din Vechiul, cât și din Noul Testament pune accent pe poruncile lui Dumnezeu, cu o subliniere deosebită a Sabatului zilei a șaptea. Maleahi spune să „ne aducem aminte”, iar Ioan ne face cunoscut că suntem binecuvântați dacă facem astfel. Sabatul zilei a șaptea comemorează creația lui Dumnezeu și puterea Sa creatoare. Sabatul devine, de asemenea, punctul de controversă în ultimele zile ale istoriei pământului. Când Ioan consemnează „binecuvântarea” asupra celor ce păzesc poruncile Lui, el nu face decât să consemneze ceea ce Isus, Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă, a proclamat. Prin urmare, ultima promisiune a Noului Testament are de-a face cu Sabatul zilei a șaptea și, de asemenea, cu atributul dumnezeirii care identifică sfârșitul prin început.

Ukuri kwa mbere kuvugwa mu Itanguriro, risobanura intangiriro, kugaragaza Umuremyi, ibyaremwe, n’ugushimika by’umwihariko ku Isabato. Iyo bifatanyijwe hamwe, umurongo ku wundi, intangiriro y’Isezerano rya Kera n’iherezo ry’Isezerano rya Kera n’Isezerano Rishya bishimika ku Mana nk’Umuremyi, ku Mategeko Cumi, ku itegeko ry’Isabato, no ku kuba Yesu ari intangiriro n’iherezo.

មលាគី បានប្រើអំពើយ៉ាងហោរាមុនាក់ក្នុងនាមជានិមិត្តរូបនៃក្រុនុដព្រះសន្តិយាចុងក្រោយនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយគាត់ជាហោរាដដែលបានប្រឈមមុខនឹងយសេបើល និងអហាប់។ សង្ឃឹរក្រៅវិវរណៈបានប្រើយសេបើលជានិមិត្តរូបនៃអំណាចសម្មតចេប៉ាប ហើយសុតចេដប័ជានិមិត្តរូបនៃអង្គការសហប្រជាជាតិ។ ការប្រឈមមុខរបស់អំពើយ៉ាងមួយអហាប់ និងយសេបើល តំណាងឲ្យការប្រឈមមុខរបស់មួយរយសសៃប្រធាននាក់ជាមួយអង្គការសហប្រជាជាតិ ដដែលគួរឲ្យមានអំណាចដោយសហរដ្ឋអាមេរិក និងសុចិត្តក្រោមការដឹកនាំរបស់អំណាចសម្មតចេប៉ាប។ ក្នុងនាមជាសុតចេនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់នៃភាគខាងជើងនៃអិស្រាអែល អហាប់តំណាងឲ្យអំណាចគ្រប់គ្រងលើកុលសម្ព័ន្ធដប់ ដូចនេះហើយបានកុលយជាគំរូនិមិត្តរូបនៃសហរដ្ឋអាមេរិក (អហាប់) ដដែលផ្តល់អំណាចដល់អង្គការសហប្រជាជាតិ (កុលសម្ព័ន្ធដប់ ឬសុតចេដប័ក្នុងវិវរណៈ ជំពូកដប់ប្រាំពីរ) ដើម្បីអនុវត្តការបៀតបៀនលើអ្នកកាន់ថងសៃប្រធានសម្រាប់អំណាចសម្មតចេប៉ាប (យសេបើល)។ នៅពេលមលាគីប្រើអំពើយ៉ាងដើម្បីតំណាងឲ្យសារមួយដដែលមកមុនថងដៃជំ និងគួរឲ្យខុសច្បាប់ព្រះអម្ពចាស់ អំពើយ៉ាងតំណាងឲ្យអស់អ្នកដដែលគួរឲ្យបៀតបៀនដោយរួមសម័យទំនើប (នាគ សត្រូវសហារ និងហោរាកុលងៃកុលាយ) ដូចដដែលគាត់គួរឲ្យយសេបើលបៀតបៀនអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ។ ការសង្កត់ធ្ងន់លើថងសៃប្រធាន ដោយប្រើពាក្យ «ចងចាំ» នៅក្នុងមលាគី 4:4 បន្តថ មរិបតុតិច្ចហាប់ថងអោទិកុយចូលទៅក្នុងទិដ្ឋភាពពុយាករណ៍ដដែលមលាគីបានបង្ហាញ។

हामीले पुरानो करारको प्रारम्भलाई पुरानो करारको अन्तसँग तुलना गरेर, अनति्यसपछि बाइबलको प्रारम्भलाई बाइबलको अन्तसँग तुलना गरेर प्रकट गरएका सत्यहरूको विचारमा अझ धेरै थपनुपर्ने छ। उत्पत्तमि हामीसँग सृष्टकिर्ता, सृष्टि, र सृष्टिको स्मरण गराउने सब्त छ। मलाकीमा हामी सब्तको आज्जालाई सड्कटको वषियको रूपमा पहिचान गरिएको देख्छौं, जसले मानव अनुग्रह-अवधिको अन्त्य र अन्तमि सात वपित्तहिर्दुर्फ डोर्याउँछ,

वा मलाकीले जसलाई “परमप्रभुको महान् र भयङ्कर दनि” भन्छन्। एलिया ती परमेश्वरका जनहरूको प्रतनिधित्व गर्छन्, जसले मर्दै गरेको संसारसमक्ष तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश प्रस्तुत गर्छन्।

„Astăzi, în duhul și puterea lui Ilie și ale lui Ioan Botezătorul, mesageri rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi asupra căreia stă să vină judecata asupra evenimentelor solemne care urmează în curând să aibă loc în legătură cu ultimele ceasuri ale timpului de probă și cu arătarea lui Hristos Isus ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor.” Profeți și regi, 715, 716.

Începutul Bibliei, care este totodată începutul Vechiului Testament, identifică aceeași istorie ca și sfârșitul ambelor Testamente, însă fiecare început și sfârșit are propriul adevăr de subliniat și de adus ca aport la mesaj. În Geneza, accentul cade pe activitățile lui Dumnezeu; în Maleahi, accentul cade pe solia care avertizează cu privire la criza ce vine. Sfârșitul Apocalipsei îl identifică pe Alfa și Omega. În prima carte a Noului Testament, citim următoarele.

Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

अबराहामने इसहाकास जन्म दला; आण इसहाकाने याकोबास जन्म दला; आण याकोबाने यहूदास व त्याच्या भावांना जन्म दला; आण यहूदाने थामारपासून फारेस व झारास जन्म दला; आण फारेसने एस्रोमास जन्म दला; आण एस्रोमाने अरामास जन्म दला; आण अरामाने अमीनादाबास जन्म दला; आण अमीनादाबाने नास्सोनास जन्म दला; आण नास्सोनाने साल्मोनास जन्म दला; आण साल्मोनाने राहाबपासून बोजास जन्म दला; आण बोजाने रूथपासून ओबेदास जन्म दला; आण ओबेदाने यशयास जन्म दला; आण यशयाने दावीद राजास जन्म दला; आण दावीद राजाने ऊरयाच्या पत्नीपासून शलमोनास जन्म दला; आण शलमोनाने रोबोआमास जन्म दला; आण रोबोआमाने अबय्यास जन्म दला; आण अबय्याने आसास जन्म दला; आण आसाने यहोशाफाटास जन्म दला; आण यहोशाफाटाने योरामास जन्म दला; आण योरामाने ओजय्यास जन्म दला; आण ओजय्याने योआथामास जन्म दला; आण योआथामाने आखाजास जन्म दला; आण आखाजाने यहेज्कय्यास जन्म दला; आण यहेज्कय्याने मनश्शेस जन्म दला; आण मनश्शेने आमोनास जन्म दला; आण आमोनाने योशय्यास जन्म दला; आण योशय्याने येखोनय्यास व त्याच्या भावांना जन्म दला, जेव्हा त्यांना बाबेलमध्ये नेण्यात आले त्या सुमारास. आण बाबेलमध्ये नेल्यानंतर, येखोनय्याने शालथएलास जन्म दला; आण शालथएलाने जरुब्बाबेलास जन्म दला; आण जरुब्बाबेलाने अबीहूदास जन्म दला; आण अबीहूदाने एलयाकीमास जन्म दला; आण एलयाकीमाने आजोरास जन्म दला; आण आजोराने सादोकास जन्म दला; आण सादोकाने आखीमास जन्म दला; आण आखीमाने एलऊिदास जन्म दला; आण एलऊिदाने एलयाजारास जन्म दला; आण एलयाजाराने मत्तानास जन्म दला; आण मत्तानाने याकोबास जन्म दला; आण याकोबाने मरय्याचा पती योसेफास जन्म दला; जच्यापासून येशूचा जन्म झाला, ज्याला ख्रिस्त म्हणतात.

Așadar, toate neamurile de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri; și de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece neamuri; iar de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri.

Acum, nașterea lui Isus Hristos a fost astfel: pe când Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif, înainte ca ei să fi fost împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Atunci Iosif, bărbatul ei, fiind un om drept și nevrând s-o facă de rușine în public, s-a gândit s-o lase pe ascuns. Dar, pe când cugeta el la aceste lucruri, iată că îngerul Domnului i s-a arătat în vis, zicând: „Iosif, fiul lui David, nu te teme s-o iei la tine pe Maria, soția ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.”

Și ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele ISUS; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale. Iar toate acestea s-au făcut, ca să se împlinescă ceea ce fusese vestit de Domnul prin prorocul, care zice: Iată, fecioara va fi însărcinată și va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel, care, tâlcuit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi. Atunci Iosif, trezindu-se din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului și a luat la sine pe soția sa; și n-a cunoscut-o până ce ea a născut pe Fiul ei cel întâi născut; și I-a pus numele ISUS. Matei 1:1–25.

Începutul Noului Testament este în acord cu începutul și sfârșitul Vechiului Testament și cu sfârșitul Noului Testament, căci el subliniază puterea creatoare a lui Dumnezeu; fiindcă puterea pe care Hristos a folosit-o pentru a crea toate lucrurile în șase zile este aceeași putere pe care o folosește pentru a „mântui pe poporul Său de păcatele lui”. Cuvântul Emanuel, după cum citează pasajul din scrierile lui Isaia, înseamnă „Dumnezeu cu noi”. El locuiește înăuntrul poporului Său, unind dumnezeirea Sa cu umanitatea noastră, iar aceasta a fost însăși unirea pe care a înfăptuit-o atunci când S-a întrupat în Maria.

„Nimic mai puțin decât ascultarea desăvârșită nu poate împlini standardul cerinței lui Dumnezeu. El nu Și-a lăsat cerințele nedefinite. El nu a poruncit nimic din ceea ce nu este necesar pentru a-l aduce pe om în armonie cu El. Noi trebuie să îndreptăm pe păcătoși spre idealul Său de caracter și să-i conducem la Hristos, prin al cărui har numai poate fi atins acest ideal.

„Mântuitorul a luat asupra Sa neputințele omenirii și a trăit o viață fără păcat, pentru ca oamenii să nu se teamă că, din pricina slăbiciunii naturii omenești, nu ar putea birui. Hristos a venit să ne facă «părtași ai naturii divine», iar viața Sa declară că omenirea, unită cu divinitatea, nu săvârșește păcat.” Divina vindecare, 180.

La începutul Noului Testament se arată unde, când și de ce Isus a luat asupra Sa natura noastră omenească. El a făcut aceasta pentru a demonstra că puterea omenească unită cu puterea divină nu păcătuiește. Păcatul este călcarea Legii, pe care, spune Maleahi, trebuie „s-o aducem aminte”. Ioan ne înștiințează că aceia care păzesc Legea și, prin urmare, aceia care nu păcătuiesc pot intra pe porțile cerești. Matei arată că un păcătos poate birui păcatul, așa cum și Hristos a biruit. Când Îl avem pe Hristos înlăuntrul nostru (nădejdea slavei), avem înlăuntrul nostru puterea creatoare care a făcut universul. Această posibilitate a fost oferită prin faptul că Hristos a ales să intre în familia omenească și, pentru tot restul veșniciei, să devină nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Fiul omului.

Există un mesaj special al adevărului descoperit poporului lui Dumnezeu din cartea Apocalipsei, chiar înainte de încheierea timpului de probă al omenirii. Acel mesaj special este, de asemenea, „mesajul lui Ilie” din Maleahi, care este proclamat chiar înainte de „ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului”.

La începutul ambelor Testamente și la sfârșitul Noului Testament, găsim identificate atribute specifice ale lui Dumnezeu. În Geneza, El este Creatorul, iar la sfârșitul Apocalipsei, El este Alfa și Omega. La începutul Noului Testament, El devine Fiul omului. Iar la sfârșitul Vechiului Testament, găsim principiul pe care mesagerul Ilie îl folosește pentru a împlini mesajul pe care avea să-l vestească, și anume întoarcerea inimilor părinților spre copii și a copiilor spre părinți.

Principiul profetic pe care Ilie îl aplică pentru a-și prezenta mesajul de avertizare este tocmai acela pe care Ioan a fost poruncit să-l urmeze în Apocalipsa. Ilie „va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”, iar lui Ioan i s-a spus să scrie lucrurile care erau atunci și, făcând astfel, el avea să scrie în același timp și lucrurile care aveau să vină. Ioan a fost folosit pentru a ilustra modul în care principiul alfa și omega funcționează în Cuvântul profetic, iar Ilie își va întemeia mesajul pe același principiu. Când comparăm începutul Bibliei cu sfârșitul Bibliei, comparăm Vechiul cu Noul. Un tată este începutul copilului său, iar copilul este sfârșitul tatălui. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt generația finală a copiilor lui Avraam, iar istoria în care Dumnezeu a încheiat legământ cu Avraam prefigurează istoria în care Dumnezeu reînnoiește acel legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

De aceea, este prin credință, pentru ca să fie prin har, astfel încât făgăduința să fie sigură pentru toată sămânța; nu numai pentru aceea care este din Lege, ci și pentru aceea care este din credința lui Avraam, care este tatăl nostru al tuturor. Romani 4:16.

Mesajul lui Ilie reprezintă principiul alfa și omega, căci părinții sunt alfa, iar copiii sunt omega. Mesajul lui Ilie avea să întoarcă inimile părinților spre copii. Hristos l-a identificat pe Ioan Botezătorul ca Ilie, iar Ellen White l-a identificat pe William Miller atât ca Ilie, cât și ca Ioan Botezătorul. Mesajul tuturor acestor bărbați reprezentativi a fost prezentat ca întorcând inimile părinților spre copii și viceversa. Această lucrare reprezintă efectul mesajului în a întoarce inimile oamenilor spre Tatăl lor ceresc, dar înseamnă mai mult, căci este un simbol al lucrării. În profeția biblică, simbolurile au mai mult decât o singură semnificație și trebuie identificate după context.

„Ce anume l-a făcut mare pe Ioan Botezătorul? El și-a închis mintea față de mulțimea tradițiilor prezentate de învățătorii națiunii iudaice și a deschis-o către înțelepciunea care vine de sus. Încă înainte de nașterea sa, Duhul Sfânt a mărturisit despre Ioan: «El va fi mare înaintea Domnului și nu va bea nici vin, nici băutură tare; și se va umple de Duhul Sfânt.... Și pe mulți dintre copiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor dreți, ca să pregătească Domnului un norod bine pregătit.» Luca 1:15–17.”
Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Mesajul este conceput astfel încât aceia care aleg să asculte să-și întoarcă inimile către Tatăl ceresc, iar principiul profetic fundamental care va fi folosit pentru a transmite mesajul de avertizare va fi acela că Hristos este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul. Mesajul lui Ilie se întemeiază pe prezentarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu din perspectiva că Isus Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu, iar regulile care guvernează Biblia sunt, de asemenea, atribute ale caracterului Său.

„Legea lui Dumnezeu este la fel de sfântă ca Dumnezeu Însuși. Ea este o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, expresia iubirii și înțelepciunii divine. Armonia creațiunii depinde de conformarea desăvârșită a tuturor ființelor, a tuturor lucrurilor, însuflețite și neînsuflețite, la legea Creatorului. Dumnezeu a rânduit legi pentru cârmuirea nu numai a ființelor vii, ci și a tuturor operațiunilor naturii. Totul se află sub legi fixe, care nu pot fi nesocotite. Dar, în timp ce totul în natură este guvernat de legi naturale, numai omul, dintre

toate cele ce locuiesc pe pământul, este supus legii morale. Omului, lucrarea încununătoare a creațiunii, Dumnezeu i-a dat puterea de a înțelege cerințele Sale, de a pricepe dreptatea și bunătatea legii Sale și pretențiile ei sfinte asupra lui; iar de la om se cere o ascultare neabătută.” Patriarhi și Profeți, 53.

Yonke into (kwaye oku kuya kubandakanya iBhayibhile, kuba iBhayibhile yinto, yaye ukuba iyinto, ngoko iyinxalenye yayo yonke into) iphantsi kwemithetho emisiweyo. IBhayibhile inemithetho okanye imigaqo emisiweyo elawula ukutolikwa kwayo ngokuchanekileyo. Omnye waloo mgaqo kukuba iBhayibhile ichonga isiphelo sento ngesiqalo sento. UYesu uliLizwi likaThixo, yaye unguwokuqala nowokugqibela, yaye lo “ngumthetho omisiweyo” nophawu lwesimilo saKhe.

Am folosit această introducere a lui Ilie pentru a arăta că începutul și sfârșitul atât ale Vechiului, cât și ale Noului Testament sunt în acord. Sfârșitul Bibliei, care este și sfârșitul cărții Apocalipsa, este de asemenea în acord cu începutul Apocalipsei. Cinci martori ai acelorași adevăruri, întemeiați pe principiul care este un atribut al caracterului lui Dumnezeu, și anume că Cuvântul lui Dumnezeu ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul acelui lucru. Această realitate face parte din ceea ce înseamnă că Isus Hristos este Alfa și Omega.

Apostolului Ioan, pe insula Patmos, i-au fost descoperite scene de un interes profund și cutremurător privind experiența bisericii. I-au fost înfățișate, prin figuri și simboluri, subiecte de un interes intens și de o importanță covârșitoare, pentru ca poporul lui Dumnezeu să dobândească înțelegere cu privire la primejdiile și luptele care îi stau înaintea. Istoria lumii creștine, până la însăși încheierea timpului, i-a fost descoperită lui Ioan. Cu mare claritate, el a văzut poziția, primejdiile, luptele și izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează solia finală care trebuie să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru grâнарul ceresc, fie ca legături de vreascuri pentru focurile zilei de pe urmă.

„În viziune, Ioan a privit încercările pe care poporul lui Dumnezeu avea să le îndure de dragul adevărului. El a văzut statornicia lor neclintită în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, în fața puterilor asupritoare care căutau să-i silească la neascultare, și a văzut biruința lor finală asupra fiarei și a chipului ei.

„Sub simbolurile unui mare balaur roșu, ale unei fiare asemenea leopardului și ale unei fiare cu coarne ca de miel, i-au fost prezentate lui Ioan guvernele pământești care aveau să se distingă în mod deosebit prin călcarea în picioare a Legii lui Dumnezeu și prin persecutarea poporului Său. Războiul este purtat până la încheierea timpului. Poporul lui Dumnezeu, simbolizat printr-o femeie sfântă și copiii ei, a fost înfățișat ca fiind într-o foarte mare minoritate. În zilele din urmă mai exista doar o rămășiță. Despre aceștia vorbește Ioan ca despre cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.”

„Prin păgânism, iar apoi prin Papalitate, Satana și-a exercitat puterea timp de multe secole, în încercarea de a șterge de pe pământ martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Păgânii și papistașii erau animați de același spirit al balaurului. Ei se deosebeau numai prin faptul că Papalitatea, prefăcându-se că-I slujește lui Dumnezeu, era un vrăjmaș mai primejdios și mai crud. Prin mijlocirea romanismului, Satana a luat lumea în captivitate. Biserica lui Dumnezeu doar cu

numele a fost atrasă în rândurile acestei amăgiri, iar poporul lui Dumnezeu a suferit mai bine de o mie de ani sub mânia balaurului. Și când Papalitatea, lipsită de puterea ei, a fost silită să înceteze persecuția, Ioan a văzut o nouă putere ridicându-se pentru a repeta glasul balaurului și a continua aceeași lucrare crudă și hulitoare. Această putere, cea din urmă care avea să poarte război împotriva bisericii și a Legii lui Dumnezeu, era simbolizată printr-o fiară cu coarne asemenea unui miel. Fiarele care o precedaseră se ridicaseră din mare, dar aceasta se ridica din pământ, reprezentând ridicarea pașnică a națiunii pe care o simboliza. „Cele două coarne ca de miel” reprezintă foarte bine caracterul Guvernului Statelor Unite, așa cum este exprimat în cele două principii fundamentale ale sale, republicanismul și protestantismul. Aceste principii sunt taina puterii și prosperității noastre ca națiune. Cei care au găsit mai întâi un loc de refugiu pe țărmurile Americii s-au bucurat că au ajuns într-o țară liberă de pretențiile arogante ale papalității și de tirania stăpânirii împărătești. Ei au hotărât să întemeieze un guvern pe temelia largă a libertății civile și religioase.”

“Dar trasarea severă a condeiului profetic dezvăluie o schimbare în această scenă pașnică. Fiara cu coarne asemenea mielului vorbește cu glas de balaur și «exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei». Profetia declară că ea le va spune locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei și că «face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunțile lor; și ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără numai cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei». Astfel Protestantismul urmează pe urmele Papalității.”

„În acest timp este văzut al treilea înger zburând prin mijlocul cerului și vestind: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Sale.» «Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.» Într-un contrast izbitor cu lumea stă mica ceată care nu se va abate de la credințioșia ei față de Dumnezeu. Aceștia sunt aceia despre care vorbește Isaia ca fiind cei ce dreg spărtura făcută în Legea lui Dumnezeu, cei ce zidesc din nou vechile dărâmături, ridicând temeliiile multor generații.”

„Cel mai solemn avertisment și cea mai înfricoșătoare amenințare adresate vreodată muritorilor sunt cuprinse în solia îngerului al treilea. Păcatul care atrage mânia lui Dumnezeu, neamestecată cu milă, trebuie să fie de cel mai odios caracter. Să fie oare lumea lăsată în întuneric cu privire la natura acestui păcat? — Cu siguranță, nu. Dumnezeu nu procedează astfel cu faptele Sale. Mânia Sa nu este revărsată niciodată asupra păcatelor săvârșite din neștiință. Înainte ca judecățile Sale să fie aduse asupra pământului, lumina cu privire la acest păcat trebuie să fie prezentată lumii, pentru ca omul să știe de ce urmează să fie aduse aceste judecăți și să aibă ocazia de a scăpa de ele.

„Mesajul care conține această avertizare este ultimul care trebuie proclamat înainte de descoperirea Fiului omului. Semnele pe care El Însuși le-a dat declară că venirea Sa este aproape. De aproape patruzeci de ani răsună solia celui de-al treilea înger. În desfășurarea marii lupte se conturează două tabere: cei care „se închină fiarei și icoanei ei” și primesc semnul ei, și cei care primesc „pecetea Dumnezeului celui viu”, având Numele Tatălui scris pe frunțile lor. Acesta nu este un semn vizibil. A sosit vremea ca toți cei care au un interes pentru

mântuirea sufletului lor să cerceteze cu seriozitate și solemnitate: Care este pecetea lui Dumnezeu? și care este semnul fiarei? Cum putem evita să-l primim?”

„Sigiliul lui Dumnezeu, semnul sau marca autorității Sale, se găsește în porunca a patra. Aceasta este singura prevedere a Decalogului care Îl arată pe Dumnezeu drept Creator al cerurilor și al pământului și Îl distinge în mod clar pe adevăratul Dumnezeu de toți zeii falși. În întreaga Scriptură, realitatea puterii creatoare a lui Dumnezeu este invocată ca dovadă că El este mai presus de toate zeitățile păgâne.

„Sabatul poruncit prin porunca a patra a fost instituit pentru a comemora lucrarea creației, ținând astfel mințile oamenilor neîncetat îndreptate spre adevăratul și viul Dumnezeu. Dacă Sabatul ar fi fost păzit întotdeauna, n-ar fi existat niciodată niciun idolatru, niciun ateu sau necredincios. Păzirea sfântă a zilei celei sfinte a lui Dumnezeu ar fi călăuzit mințile oamenilor spre Creatorul lor. Lucrurile din natură I L-ar fi adus în amintire și ar fi dat mărturie despre puterea și dragostea Lui. Sabatul poruncii a patra este sigiliul Dumnezeului celui viu. El arată spre Dumnezeu ca spre Creatorul și este semnul autorității Sale de drept asupra ființelor pe care le-a făcut.”

„Ce este, atunci, semnul fiarei, dacă nu sabatul contrafăcut pe care lumea l-a acceptat în locul celui adevărat?”

Declarația profetică potrivit căreia Papalitatea avea să se înalțe mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este obiect al închinării s-a împlinit în mod izbitor prin schimbarea Sabatului din ziua a șaptea în ziua întâi a săptămânii. Oriunde sabatul papal este cinstit cu prioritate față de Sabatul lui Dumnezeu, acolo omul fărădelegii este înălțat mai presus de Creatorul cerului și al pământului.

„Cei care susțin că Hristos a schimbat Sabatul contrazic în mod direct propriile Sale cuvinte. În Predica de pe Munte, El a declarat: «Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun: până vor trece cerul și pământul, o iotă sau o frântură de slovă nu va trece nicidecum din Lege, până se vor împlini toate. Așadar, oricine va strica una dintre cele mai mici dintre aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va face și le va învăța, acela va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.»”

„Catolicii romani recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de biserica lor și invocă această însăși schimbare ca dovadă a autorității supreme a acestei biserici. Ei declară că, prin păzirea primei zile a săptămânii ca Sabat, protestanții recunosc puterea ei de a legifera în lucrurile divine. Biserica Romană nu a renunțat la pretenția ei de infailibilitate, iar atunci când lumea și bisericile protestante acceptă sabatul contrafăcut, creat de ea, ele recunosc în mod virtual pretenția ei. Ei pot invoca autoritatea apostolilor și a părinților în apărarea acestei schimbări, dar sofismul raționamentului lor este ușor de sesizat. Papistașul este destul de ager ca să vadă că protestanții se înșală singuri, închizându-și de bunăvoie ochii la faptele cazului. Pe măsură ce instituția duminicii câștigă favoare, el se bucură, simțindu-se încredințat că aceasta va aduce în cele din urmă întreaga lume protestantă sub stindardul Romei.” Signs of the Times, 1 noiembrie 1899.